

rozhovor

Čekání na psa
jménem
Art
Petr Beneš

Rozhovor s vítězem soutěže Nejlepší jazzová skladba 2011

text: PETR SOUKUP

Letos OSA ve spolupráci s Bohemia JazzFestem uspořádal soutěž o Nejlepší jazzovou skladbu, která byla zaměřena na mladé autory do 35 let. Ti mohli vždy zasílat své soutěžní skladby na OSA do poloviny května.

O vítězi rozhodla porota složená ze dvou zástupců OSA, Milana Svobody a Emila Viklického. Předsedou poroty byl za Bohemia JazzFest Rudy Linka. Vyhlášení vítěze se konalo 12. července 2011 na Staroměstském náměstí v Praze. Vítězná skladba nese název Waiting for Art a jejím autorem je skladatel Petr Beneš. Skladbu zahrál pro diváky Bohemia JazzFestu živě. Od OSA dostal sošku, která se uděluje v rámci výročních cen OSA a také šek na 30 000 Kč, který do soutěže přidělila v rámci svého programu komise Partnerství. Letos se do soutěže přihlásilo 40 autorů, každý s jednou skladbou.

OSA spolupracuje s Bohemia JazzFestem v rámci projektu Partnerství OSA již čtvrtým rokem a ve spolupráci bude i nadále pokračovat.

Zde vám přinášíme rozhovor s autorem vítězné skladby.

// Od kolika let se věnujete hudbě?

Začal jsem v pěti letech poté, co mě otec přihlásil do tehdejšího přípravného kurzu pro lidové školy umění (LŠU), jak si jistě mnozí dobře pamatují. To, co se mi zpočátku coby malému dítěti jevilo jako povinnost – sedět za klavírem a pravidelně cvičit, se pomalu přeměnilo v osobní zájem; ale tehdy ještě výhradně jen o klasickou hudbu a interpretaci.

// Kdo Vás přivedl k jazzu?

To bylo trochu složitější. Byl jsem mnoho let zarytým klasikem, později s vášnivou zálibou v trashmetalové kytáře. Dokonce ještě jako student Konzervatoře Jaroslava Ježka (dále jen KJJ), oboru klavír, jsem po nocích cvičil na kytaru a doufal, že ze mě bude jednou uznávaný metalový kytarista. Tenkrát byla KJJ pouze pětiletá a prvních pár let studia jsem sice docházel na jazzové hodiny, nicméně mě to tehdy nebavilo a chodil jsem na ně spíše z donucení. Ve čtvrtém

ročníku jsem měl za povinnost chodit do takzvané souborové hry – a tam se to stalo. První zkušenost s bigbandem v jazzklubu Reduta, jenž tenkrát dirigoval Václav Kozel. Pot na čele a zajímavé zjištění, že interpretace na klavír nutně nemusí jít ruku v ruce s nepsaným scénářem příchodu na pódium, úklony, krátkého soustředění za klavírem a interpretace vážných děl několik měsíců pilně připravovaných doma u klavíru. A hlavně – nebylo nutné, aby zazněly přesně ty tóny a akordy, které v notách jsou.

Občasné zakašlání z publika najednou nebylo na škodu, hosté dokonce mohou pít, kouřit, prostě se bavit. Ta atmosféra mě zaujala natolik, že jsem pomalu přestal jevit zájem o vážnou hudbu, kytaru založil do futrálu a začal se věnovat jazzu a byl jsem znovu přijat na KJJ v oboru skladba ke Karlovi Růžičkovi.

// Máte nějaké vzory mezi českými skladateli?

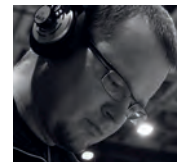
Myslím, že Karel Růžička je tím správným. Také se zde objevila spousta mladých hráčů a skladatelů, kteří skládají vynikající hudbu, leckdy ve velmi zajímavém a osobitém pojetí, jako například trumpetista Miroslav Hloucal, trombonista Jan Jirucha, kytarista Libor Šmolc, můj kolega ze třídy a zapálený skladatel Tomáš Sýkora a určitě mnoho dalších.

// Máte své hudební seskupení?

Tak, vlastní hudební seskupení ještě nemám. Do dnešní doby jsem preferoval spolupodílení se na projektu. A myslím, že to má ještě čas, i když je pravdou, že v poslední době přemýšlím nad tím, co vše chci udělat a pochopitelně vlastní projekt by byl tím nejlepším odbytištěm moji skladatelské práce.

Mezi moje hlavní body zájmu v současné době patří následující projekty:

Jazz Efterrätt – jsem členem asi po dobu šesti let. S kapelou jsem natočil dvě CD. První Festival Is The Best pouze jako interpret. To

PETR BENEŠ

skladatel

zastupován

od roku 2009,

autorství u 5 skladeb

// Myslím, že dnes fyzické album v podobě CD slouží spíše jako prezent. Dnes se hudba sdílí na internetu, na harddiscích a tím je dána spousta věcí.

> druhé, jež bude mít křest letos v létě v rámci festivalu Prague Proms, mě zasáhlo i po skladatelské stránce. Máme za sebou hezkou řadu koncertů, zajímavých zkušeností.

S tím souvisí i další aktivity, jež spadají pod hlavičku Českého národního symfonického orchestru (dále jen ČNSO), s nímž také úzce spolupracuji. Například Bigband svatého Blažeje, dirigován Kryštofem Markem, který zaštiťuje pan Jan Hasenöhrl, generální ředitel ČNSO.

Dále jsem věnoval spoustu času projektu La Parada, také úzce spjatého s ČNSO. La Parada skládající se z rytmiky, Golias orchestra a dechové sekce, má za sebou již dvě CD. Na druhém titulu se podílím nejen jako interpret, ale i jako skladatel a aranžér. Jan Hasenöhrl spolu s Lukášem Chejnem mne vyzvali ke spolupráci na projektu a tomu jsem velmi vděčen. Deska je pojmenována po mé skladbě *Waiting for Art*, což je pro mě velkou ctí. Mimoходом, „*Waiting for Art*“ není myšleno jako čekání na umění, ale na psa jménem Art. Tato skladba vznikla u Jana Hasenöhrla na mlýně právě při čekání na Arta.

Libor Šmoldas Quartet je projekt, jenž mne vytěžuje po profesní stránce zdaleka nejvíce. Libor je ambiciózní kapelník, vynikající kytarista, kapela hraje dlouhodobě ve složení Libor Šmoldas kytara, Josef Fečo kontrabas, Tomáš Honzem na bicí a mne najdete za piánem, nebo také nově za fender piánem.

Hrajeme převážně Liborovu autorskou dílnu. Spolupráce s těmito muzikanty mě velmi inspiruje, nutí cvičit a soustředit se na hudbu, harmonii, rytmus, prostě přemýšlet nad tím vším. Je to pro mě velká příležitost, jak se zdokonalit a posunout věci dál.

// Hrajete s nějakým uskupením také v zahraničí?

Pravidelně ne, nicméně mám za sebou pár zajímavých výletů, naposled třítýdenní koncertní šňůru po zemích USA s Libor Šmoldas Quar-

tet, kde jsme zahráli pár koncertů ve státech New York, New Jersey, Pennsylvania, Washington, Virginia a North Carolina. V posledním zmiňovaném státě jsme dokonce natočili desku u Pavla Wlosoka na univerzitě. Myslím, že natáčení zastihlo kapelu v dobrém rozpoložení, vydání desky je zatím plánováno na začátek příštího roku.

// Čekali jste vítězství v soutěži?

Ne. Cítil jsem, že něco lítá ve vzduchu, ale telefon od vás jsem nečekal. Soutěží se jinak vůbec neúčastním, tato byla výjimkou. Ani nevím, co mě přimělo k tomu zaslat email s nahrávkou a partiturou.

// V porotě, která rozhodovala o tom, kdo vytvořil nejlepší jazzovou skladbu zasedli Milan Svoboda, Emil Viklický a Rudy Linka, což jsou lidé, kteří mají, co se týče jazzu, velké jméno nejen v Česku. Jak je vnímáte vy?

Tak je jasné, že každý z nich má své jasné místo, roli v pomyslné mozaice hudby zvané jazz. Buďme uctívá a pokorní ke všem, co v hudbě něco dokázali a dokazují.

// Jaký máte názor na OSA?

Myslím, že jakákoli instituce starající se o skladatele, interprety, umělce všeobecně, je vítanou podporou v době, kdy kultura nemá ustláno na různých. V době, kdy se interpretace hudby neodvíjí pouze a jedině na základě koncertního provedení na pódiu, jak tomu bylo dříve. Dnes na vás útočí hudba prakticky ze všech stran v každodenním životě. A ať už posloucháte cokoliv, vše má svého autora. OSA se stará o to, aby podpořila skladatele a textaře v jejich tvůrčí činnosti.

// Natáčíte nové album? Má podle Vás smysl, vydávat album fyzicky?

Natočil jsem v nedávné době dvě desky, jejichž vydání a křest se teprve chystá. Jak jsem se již

- zmiňoval, v létě pokřtíme novou desku kapely Jazz Efterrätt a příští rok spatří světlo světa projekt, který jsme natočili v USA jako Libor Šmol-das Quartet.

Vydat fyzické album podle mě smysl má, ale nikoli jako prostředek k nějakému dlouhodobému finančnímu záměru.

Myslím, že dnes fyzické album v podobě CD slouží spíše jako prezent. Pár nadšenců si jistě zakoupí CD s bookletem třeba na koncertě, kde naleznou veškeré informace o projektu, zařadí si jej do svého soukromého archívu, ale co si budeme povídat, je to hudba minulosti.

Dnes se hudba sdílí na internetu, na hard-discích a tím je dána spousta věcí. Libor Šmol-das přišel s revolučním nápadem natočit desku Live in Jazz Dock a vydat ji jako volně stažitelnou ve třech formátech na jeho osobních inter-

netových stránkách. Ukázalo se, že si desku stáhl mnohonásobně větší počet lidí, než jak by tomu bylo, kdyby se titul měl prodávat, byť jen za pár korun. Pochopitelně myslel i na nadšence a příznivce jazzu, posluchači mají možnost zakoupit si toto CD za velmi přijatelnou cenu v jednoduchém obalu. Doba se změnila a podle mě nenávratně. Je potřeba na to reagovat. Uvidíme ...

